

Prelato laiškas (2011 rugpjūčio mėn.)

Rašydamas šį laišką iš Afrikos, Prelatas primena, kad kiekvienam privalu būti ištikimam ir ištikimai kurti Opus Dei. Taip pat prašo melsti Pasaulio jaunimo dienos vaisių.

2011-08-17

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Kai skaitysite šį laišką, būsiu Kinšasoje, Kongo sostinėje. Prieš tai, liepos 7-12 dienomis, buvau

nukeliavęs į Dramblio Kaulo Krantą; tiek Abidžane, tiek Jamusukre susitikau su jūsų seserimis ir broliais bei daugybe kitų žmonių, dalyvaujančių apaštališkoje Opus Dei veikloje. Visose vietovėse džiaugdamasis mačiau, kaip su daugybės kitų žmonių padėjimu plinta Prelatūros tikinčiųjų darbas. Nuolat dėkokime Dievui, mums siunčiančiam malones per Švenčiausiąją Mergele, išklausiusiam ir šv. Chosemarijos maldų, kuriam nuolat meldžiamės: dar žemėje jis mus visus nešiojosi širdyje, o iš Dangaus ir toliau mums padeda, tik daug tobuliau ir labiau.

Meldžiu ir mylimiausiąjį tėvą Alvaro, kuris 1980 m. šiose dviejose šalyse pradėjo nuolatinę apaštališkąją veiklą. Malda ir pasiaukojimu, tyliu ir atkakliu darbu, kaip ir visur kitur, Opus Dei suleido šaknis į šias Afrikos žemes. Kiek pergalių Dievo šlovei ir tarnavimui Bažnyčiai žydi šiose

dvieiose tautose praėjus trisdešimčiai
metų nuo jos pradžios! Pabrėžiu:
nenuilsdami melskite
Švenčiausiosios Trejybės malonės.

Prašau jus ir toliau remti
apaštališkąją plėtrą, kuri buvo viso
mūsų Tėvo gyvenimo pagrindinis
tikslas iki paskutinės šioje žemėje
dienos: melskimės už tas vietas, kur
Opus Dei darbas seniai pradėtas ir už
tas, kur jis tik pradedamas,
nepamiršdami ir tų tautų, kuriose
trokštame kartu su

Kristaus mokymu skleisti Opus Dei
dvasią, ypač Šri Lanką. Kiekvienos ir
kiekvieno iš jūsų klausiu: ar jie gali
tikėtis tavo maldos? Kaip meldiesi už
tų tautų žmones? Kokias mažas ar
didesnes aukas aukoji?

Prisiminkime, ką mums sakė šv.
Chosemarija: „*Neįmanoma mylėti
visos žmonijos (...), jei mylima ne
nuo Kryžiaus*“[1].

Patikėkime šiuos apaštališkos plėtros šalyje ir visame pasaulyje troškimus švelniausiajai ir tyriausiajai Mergelės Marijos Širdžiai. Kaip ir kasmet nuo 1951 m., kai mūsų Tėvas rugpjūčio 15 d. Jai pašventė Opus Dei, šiomet vėl iš naujo patvirtinsim šį pasišventimą Mergelės Marijos Ėmimo į Dangų dieną. Šį kartą ne tik melskime Jos globos ir rūpesčio Opus Dei bei kiekvienam iš mūsų, bet ir kviečiu po šių kelionių kartu dėkoti Dangui. Melskimės už dvasinius Pasaulio jaunimo dienos vaisius. Šioje antroje mėnesio pusėje įvyksiančioje šventėje, rengiamoje Madride, dalyvaus nesuskaičiuojama daugybė viso pasaulio jaunimo.

Rugpjūčio 7 d. sukanka aštuoniasdešimt metų nuo tos dienos, kai mūsų Tėvo sieloje Dievo balsas jį paskatino dar stipriau melstis, nes malda buvo vienintelis jo turėtas ginklas, skleisti bei įtvirtinti kelią, pradėtą 1928 m. spalio 2 d., ir

įkvėpė tęsti šią ypatingą šventą misiją Bažnyčios širdyje. Puikiai žinome jo parašytus žodžius, kas atsitiko tą 1931 m. rugpjūčio 7 dieną. Tad pravartu vėl prisiminti šiuos mūsų Įkūrėjo žodžius, nes šiandien jie mums įkvepia pasitikėjimo ir skatina būti didžiai ištikimus dieviškam Opus Dei tikslui. Melskime Šventąją Dvasią, kad mums padėtų dar labiau įsigilinti į šį šv. Chosemarijos gyvenimo įvykį, kuris yra be galo aktualus šiandien ir kuris turi susilaukti atgarsio kiekvieno iš mūsų širdyje.

Tą dieną Madride švenčiama Kristaus Atsimainymo šventė. Persikraustęs į sostinę mokytis teisės doktorantūros, mūsų Įkūrėjas po kelių dienų rašė: **„Šventose mišiose melsdamasis už savo intencijas, supratau, kad Dievas per tuos metus, kai gyvenau buvusioje karališkojoje sostinėje, pakeitė mano dvasią. Ir taip padarė man**

nepajutus, galima sakyti, be mano padėjimo“ [2].

Taip jis aprašė virsmą, Viešpaties dėka įvykusį jo sieloje, ypač nuo 1928 m. spalio 2 d. Atkreipkime dėmesį, kad tuos pokyčius mūsų Įkūrėjas suvokė būtent per Eucharistiją, kai šventąją Kryžiaus auką pavertė *in persona Christi*. Jis visada mums kartojo, kad šventosios Mišios yra „***krikščionio dvasinio gyvenimo esmė ir šaknys***“ [3]: šaknys, kurios maitina visą mūsų esybę, į kurias turi būti sutelkta visos mūsų mintys, žodžiai ir darbai. Uoliai kasdien pagerbti ar dalyvauti Altoriaus Aukoje būtina, kad imtų veikti Parakletas, trokštantis padaryti mūsų sielas geresnes ir vis labiau panašesnes į Jėzaus Kristaus, kad taptume gerais įrankiais.

Šv. Chosemarija rašo, kad jo dvasinį virsmą paskatino Viešpats: „taip padarė man nepajutus, galima sakyti,

be mano padėjimo“. Taip pat žinome, kad dar prieš Opus Dei įkūrimą jis stengėsi vykdyti Šventosios Dvasios valią. Jo nuolatinė malda – *Domine, ut videam! Domina, ut sit!* – keleri metai prieš 1928 m. spalio 2 d. yra praktinis to įrodymas. Sekime jo pėdomis, dalyvaudami Šventojoje Aukoje ir įsiklausydami į Dievo Žodį, stengdamiesi suprasti, ką Viešpats mums nori parodyti tiek skaitiniais, tiek įvairiomis Mišių maldomis. Ar būname su Dievu ir apmąstome šiuos tekstus, kuriais Viešpats mūsų sielose uždega Meilę? Ar stengiamės, kad mūsų dvasinis gyvenimas būtų neatsiejamas nuo Bažnyčios liturgijos ir jos paženklintas?

„Atnaujinau pasižadėjimą visą gyvenimą skirti Dievo Valios vykdymui: Dievo Darbui, – tęsė mūsų Tėvas. Ir skliausteliuose pridūrė: – Pasižadėjimą, kurį visa širdimi atnaujinu ir šią akimirką“
[4]. Darykime taip ir mes, daugybę

kartų, vedini troškimu būti ištikimi Dievui ir Bažnyčiai, ypač kai tampa nepalankios aplinkybės: ligų, nepriteklių metu, užklupus negandoms, dvasinės tuštumos ar prieštarų metu... Jei taip elgsimės, Viešpats mus apšvies ir suteiks mums reikiamų jėgų kiekvieną akimirką vykdyti Jo mylimiausiąją Valią.

Po konsakracijos, kai mūsų Īkūrėjas kėlė Šventąją Ostiją tikintiesiems garbinti, jam mintyse aiškiai nuskambėjo tuo metu liturgijoje naudotos Šventojo Rašto *Vulgatos* leidimo žodžiai: *si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum*, „kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs“ [5]. Šv. Chosemarija prisipažįsta, kad pirmąją akimirką, išgirdęs šį begarsį, bežodį dievišką pašaukimą, pajuto baimę. Suprantamas atsakas sielos, kuri, pajutusi nuostabų Šventosios Trejybės artumą, didžiai sutrinka,

suvokia savo menkumą, bet kartu jį užvaldo ir gili vidinė ramybė. Štai kaip aiškina mūsų Įkūrėjas:

„Paprastai susidūręs su antgamtišku įvykiu, pajuntu baimę. O paskui ateina „Ne timeas!,tai Aš“. Ir suvokiau, kad Dievo vyrai ir moterys iškels Kryžių su Kristaus mokymu į visas žmogiškos veiklos viršūnę... Ir pamačiau, kaip Viešpats džiaugiasi, visa traukdamas prie savęs“ [6].

Šiame antgamtiškame pojūtyje, kurį Dievas suteikė šv. Chosemarijai jį nušviesdamas ir suteikdamas stiprybės, buvome ir mes, kiekviena ir kiekvienas iš tų, kurie per tiek metų prisidėjo prie Opus Dei. Dauguma mūsų dar nebuvo gimę, bet jau gyvavome mūsų mylimiausiojo Tėvo širdyje, kuris mūsų nepažinodamas už mus meldėsi, tikėjo, kad tapsime Opus Dei nariais ir padėsime kurti Opus Dei

XXI amžiuje. Todėl esame įpareigoti dar labiau vienytis su šv.

Chosemarija, gilintis į jo gyvenimą, nes, kaip jis mums sakė, buvome jo gyvenimo prasmė.

Mano dukterys ir sūnūs:
pasvarstymai, kuriais su jumis dalijusi, ragindamas imti Opus Dei į savo rankas, nėra tiesiog ištikimybės ženklas. Diena iš dienos galvokime, kad dabar atėjo eilė mums tęsti šį darbą ta pačia dvasia ir ne mažiau atsidavusiems nei mūsų Tėvas, kaip trokšta Dangus. Šią užduotį mums padės atlikti Dievas. Čia labai tinka šv. Tomo Akviniečio žodžiai:

„Žmonės, Dievo išrinkti misijai, yra pasiruošę ir Jo paruošti taip, kad yra idealūs tai misijai atlikti, kaip parašyta 2 Kor 3, 6: „Padarė mus tinkamus būti tarnais Naujosios Sandomos“ [7].

Be to, mums padės ir daugybė mūsų Tėvo raštų, kuriuose glūdi Viešpaties

jam patikėti dvasiniai lobiai. „**Nors ir jaučiu, kad man trūksta dorybių ir žinių (...), – rašė savo asmeniniuose užrašuose, – norėčiau parašyti ugningas knygas, kurios keliautų po pasaulį kaip gyva liepsna, skleisdamos tarp žmonių šviesą ir šilumą, paversdamos vargšes širdis žarijomis, kad jas galėtų paaukoti Jėzui tarsi Jo karališkosios karūnos rubinus**“ [8]. Šis jo troškimas išsipildė, nes milijonai žmonių visame pasaulyje randa peno tekstuose, pagimdytuose jo mokymų ir plunksnos. Gilintis į jo skaitinius, su jais supažindinti kitus, platinti juos įvairiausiomis kalbomis yra itin veiksmingas apaštalavimo įrankis, kad šv. Chosemarijos žinia ir apaštališkasis Opus Dei darbas vis labiau plistų sielų gerovės labui, kaip sklinda ratilainuo į ežerą įmesto akmenis[9] ir asiekia netikėtai tolimus krantus.

XXVI Pasaulio jaunimo dienos, į kurią buvau pakviestas, žinioje Popiežius aptaria šį susitikimą vainikuojantį šūkį „*Būkite Kristuje įsišakniję ir ant Jo statykitės, tvirtėkite tikėjimu*“ [10]. Daugeliui šios šventės dalyvių ji taps ypatingu susitikimu su Kristumi, kokio jie gal nebuvo patyrę, ar bent jau galimybe geriau Jį pažinti, sutvirtinti su Juo draugystę. Pasistenkime, kad šis susitikimas netaptų vien bengališka ugnele, kuri akimirką sužimba ir iškart užgęsta. Šia prasme itin svarbu, kad visi jie ir mes tęstume dvasinį šių dienų potyrį. Kiek išgalėdami stenkimės, kad dalyviai padarytų praktines išvadas ir užsibrėžtų asmeninius tikslus, kad tobulėtų kaip krikščionys.

„Susitikimas su Dievo Sūnumi visai mūsų egzistencijai suteikia naujos dinamikos“ [11], – teigia Šventasis Tėvas. Dievo malonės padedami, dauguma jų gali susimąstyti, kuriuo turi pasukti gyvenimo keliu.

Anksčiau ar vėliau šiuos klausimus keldamas jaunimas dažnai nesuvokia, ką jie iš tiesų reiškia, nes klausimo apie ateitį – dažnai susijusio vien su specialybės pasirinkimu, darbo ieškojimu, šeimos kūrimu – esmė daug gilesnė: kokia mano gyvenimo prasmė? Kaip įprasminti savo gyvenimą, kad jaustumėi jo pilnatvę?

Kai pagalvoju, kad šis susitikimas įvyks ten, kur dieviškai Apvaizdai panorėjus gimė Opus Dei, prisimenu šv. Chosemarijos kelis kartus ištartą frazę, kai dėkodamas Dievui jis prisimindavo pasakojimą apie Sauliaus iš Tarso pašaukimą apaštalauti. Pavyzdžiui, 1965 m. rašė: **„Man Madride, kaip Pauliui Damaske, tik mažam, nuo akių tarsi nukrito žvynai ir Madride man buvo apreikšta mano misija“** [12]. Meldžiu Dievą, kad šios Popiežiaus vadovaujamos šventės proga daug jaunuolių atrastų savąjį

Damaską: kad atvertų akis Dievo šviesai, kad pajustų Jėzaus jiems skirtą pašaukimą ir tvirtai apsispręstų jį vykdyti. Taip bus geriausia atsakyti į Bažnyčios lūkesčius, nes Jai reikia daug moterų ir vyrų, rimtai pasižadėjusių Viešpačiui. **„Statytis ant Kristaus, – aiškina Popiežius, – reiškia priimti Dievo kvietimą, pasitikint Juo ir įgyvendinant Jo žodį“** [13]. Ir kreipdamasis būtent į jaunimą, dar priduria žodžiais, tinkančiais visiems: **„Statykite savo namą ant uolos, kaip žmogus, kuris „giliai iškasė žemę“ (plg. Lk 6, 47).** **Kasdien stenkitės laikytis Kristaus odžio. Klausykitės jo kaip tikro draugo, su kuriuo gali pasidalyti savo gyvenimo keliu“** [14].

Grįžtu prie ankstesnio savo raginimo – būtinybės kasdieniame gyvenime įgyvendinti tradimą,

kurį Dievo malonės dėka šiomis dienomis patirs dauguma jūsų draugų ir pažįstamų. Šventasis Tėvas rodo jiems kelią: „**Tikėdami užmegzkite ir puoselėkite asmeninį dialogą su Jėzumi Kristumi. Geriau pažinkite Jį skaitydami Evangelijas ir Katalikų Bažnyčios katekizmą, kalbėkitės su juo malda ir juo pasitikėkite**“ [15].

Asmeniniuose pokalbiuose pabrėžkime būtinybę dažnai eiti sakramentų – Atgailos, Eucharistijos – antgamtiško Dievo vaikų gyvenimo šaltinių. Taip pat būtina išmokti pašvęsti mokslą, darbą ir apaštališkai rūpintis kitais, nes vienas geriausių būdų įprasminti savo ištikimybę Mokytojui yra padėti kitiems atrasti Kristų. Popiežiaus žodžiais kartokite jiems: „**Kristus nėra tik mums patiems skirtas gėris, jis – brangus lobis, kuriuo privalu dalytis su kitais**“ [16].

Baigsiu kvietimu Marijos Ėmimo į Dangų šventės proga apmąstyti žodžius, kuriais šv. Chosemarija vainikuoja homiliją, skirtą šiai Švenčiausiosios Mergelės šventei: „**Cor Mariae Dulcissimum, iter para tutum; Mieliausioji Marijos Širdis mums suteikia tvirtybės žengti savo keliu žemėje: tu tapk mūsų keliu, nes tu pažįsti kelią, per tavo meilę vedantį į Jėzaus Kristaus meilę**“ [17]. Prie šio kvietimo reikia pridurti žodžius, kuriuos ištarė mylimiausiasis monsinjoras Alvaro: *iter para et serva tutum!*

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Kinšasa, 2011 m. rugpjūčio 1 d.

[1] San Josemaría, *Notas de una meditación*, 1971/10/02.

[2] San Josemaría, *Apuntes íntimos*, n. 217 (1931/08/07). Plg. A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, p. 380-381.

[3] Šv. Chosemarija, *Kai Kristus eina pro šalį*, nr. 87.

[4] San Josemaría, *Apuntes íntimos*, n. 217 (1931/08/07). Plg. A. Vázquez de Prada, *Ten pat*.

[5] Jn 12, 32 (*Vulgata*).

[6] San Josemaría, *Apuntes íntimos*, n. 217 (1931/08/07). Plg. A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, p. 381.

[7] Šv. Tomas Akvinietis, *Teologijos suma III*, q. 27, a. 4.

[8] San Josemaría, *Apuntes íntimos*, n. 218 (1931/08/07). Plg. A. Vázquez de Prada, *Ten pat*.

[9] Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr. 831.

[10] Plg. Kol 2, 7.

[11] Benediktas XVI, *Žinia Pasaulio jaunimo dienos proga* (2011 m.), 2010/08/06.

[12] San Josemaría, *Carta*, 1965/10/02.

[13] Benediktas XVI, *Žinia Pasaulio jaunimo dienos proga* (2011 m.), 2010/08/06.

[14] Ten pat.

[15] Ten pat.

[16] Ten pat.

[17] Šv. Chosemarija, *Krai Kristus eina pro šalį*, n. 178.